

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1711/2022
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Катарина Лазаревић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 110/21 од 20.05.2021. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 110/21 од 20.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 110/21 од 20.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 227/20 од 16.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу врати износ од 241.402,52 динара на име главног дуга и износ од 29.160,57 динара на име трошкова извршења са законском затезном каматом од 04.03.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 110/21 од 20.05.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна

ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом туженог се заправо оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Питање застарелости на коју тужени указује у ревизији не односи се на предмет спора (члан 379. Закона о облигационим односима). Поред тога, разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој парници тужба је поднета 04.03.2020 године, а вредност предмета спора је 270.563,00 динара.

Како се у овом случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**